

ÎNCHEIERE

30 august 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Luiza Gafton, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de către Ion Lupu și reprezentantul Societății comerciale „LGVD-Grup” societate cu răspundere limitată, avocatul Ștefan Balmuș,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ion Lupu împotriva Societății comerciale „LGVD-Grup” societate cu răspundere limitată cu privire la încasarea salariului restant, restabilire la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru, repararea prejudiciului moral și obligarea efectuării înscrierilor în carnetul de muncă,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 martie 2017, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Ion Lupu și Societatea comercială „LGVD-Grup” societate cu răspundere limitată și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Strășeni din 30 decembrie 2015,

c o n s t a t ă :

La data de 01 iulie 2015, Ion Lupu a depus cerere de chemare în judecată împotriva SC „LGVD-Grup” SRL cu privire la repunerea în termen, încasarea salariului restant, restabilire la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru, repararea prejudiciului moral și obligarea efectuării înscrierilor în carnetul de muncă.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în perioada 18 iunie 2014 - 25 octombrie 2014, s-a aflat în relații de muncă cu SC „LGVD-Grup” SRL, fiind angajat în calitate de diriginte de șantier la construcția Frigiderului din s. Negrești, r-nul Strășeni, cu un salariu de 8000 lei lunar.

Menționează că, la data de 25 octombrie 2014, în mod ilegal și unilateral a fost concediat.

Consideră că, a fost concediat pentru faptul că, a îndrăznit să-i reproșeze angajatorului despre nerespectarea normativelor în vigoare în construcție.

Sustine că, exemplarul său al contractului individual de muncă, care era păstrat în sertarul biroului, a fost sustras de către administrator. Carnetul de muncă

i-a fost întors cu amenințări, fără careva înscrieri referitor la perioada și funcția deținută de către el în cadrul SC „LGVD-Grup” SRL.

Afirmă că, SC „LGVD-Grup” SRL urmează să-i achite restanța la salariu pentru lunile august, septembrie și octombrie 2014 în mărime de 17 900 lei și suma de 300 lei pentru motorină, ce se confirmă prin bonul fiscal nr. 41 din 29 septembrie 2014.

Relevă că, încercând să soluționeze litigiul pe cale amiabilă, a depus un raport angajatorului SC „LGVD-Grup” SRL, înregistrat la administrație sub nr. 38 din 27 octombrie 2014, solicitând de a i se achita salariul restant pentru perioada lunilor august, septembrie și octombrie 2014 în sumă de 17900 lei și suma de 300 lei pentru motorină.

Mai relevă că, la data de 07 noiembrie 2014, s-a adresat la Inspectoratul de Stat al Muncii cu plângere, iar la data de 20 noiembrie 2014, s-a adresat la Inspectoratul Fiscal Principal de Stat cu o petiție. La fel, au fost depuse două petiții la Inspectia Teritorială în Construcții Centru și Inspectoratul de Stat în Construcții.

Invocă că, drept urmare, la data de 03 decembrie 2014, Inspectoratul de Stat al Muncii a întocmit procesul-verbal nr. C-2014-PVC-502/1 cu privire la contravenție, prin care s-a constatat că, SC „LGVD-Grup” SRL, în persoana administratorului Gheorghe Șoiliță, a săvârșit o serie de încălcări, iar la data de 23 februarie 2015, Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău a pronunțat o hotărâre, prin care a fost recunoscută vinovată persoana juridică SC „LGVD-Grup” SRL, fiindu-i aplicată o sancțiune sub formă de amendă în mărime de 350 u. c. Aceste circumstanțe au dus la omiterea termenului de 3 luni de adresare în judecata cu prezenta cerere.

Menționează că, dorind totuși să soluționeze pe cale amiabilă această problemă, a expediat pârâtei la data de 13 martie 2015 o cerere prealabilă, prin care i-a propus negocierea și încheierea unei tranzacții de împăcare cu următoarele condiții: sa-i achite restanța la salariu în sumă totală de 18 200 lei, prejudiciul moral în sumă de 8 000 lei în legătură cu lipsirea de posibilitatea de a munci, să-i fie efectuate mențiunile respective în carnetul de muncă, să-i fie achitat salariul pentru absența forțată de la locul de muncă, atenționând pârâta că, în caz contrar, va fi nevoit să se adreseze în judecată.

Sușține că, răspuns în scris nu a primit, dar a primit un apel telefonic de la Gheorghe Șoiliță, care l-a amenințat cu răfuială fizică, spunându-i că nu-i va achita nimic.

Afirmă că, prin comportamentul dat al angajatorului i-au fost lezate drepturile sale nepatrimoniale, cauzându-i retrairi, frică.

Relevă că, începând cu data de 25 octombrie 2014, a fost lipsit de posibilitatea de a munci, de a-și întreține familia, de a duce un mod de viață decent, a dus și este nevoit să ducă numeroase lipsuri, a acumulat numeroase datorii la serviciile comunale, este șomer, etc.

Solicită repunerea în termen, încasarea de la pârâtă a salariului restant în sumă de 17900 lei și a cheltuielilor pentru motorina folosită în sumă de 300 lei, restabilirea sa în calitate de diriginte de șantier în cadrul SC „LGVD-Grup” SRL, încasarea de la pârâtă a salariului pentru absența forțată de la lucru începând cu 26

octombrie 2014 până la 25 februarie 2015 în sumă de 40815 lei și a sumei de 50000 lei, cu titlu de prejudiciu moral și obligarea pârâtei de a efectua în carnetul de muncă mențiunea că, el a fost angajat în calitate de diriginte de șantier de la 18 iunie 2014 până la 25 octombrie 2014.

Prin hotărârea Judecătorei Strășeni din 30 decembrie 2015 acțiunea a fost admisă parțial, a fost încasată de la SC „LGVD-Grup” SRL în beneficiul lui Ion Lupu suma de 17900 lei, cu titlu de restanță la salariu și a fost obligat administratorul SC „LGVD-Grup” SRL să înscrie în carnetul de muncă al lui Ion Lupu mențiunile privind angajarea în calitate de diriginte de șantier în cadrul SC „LGVD-Grup” SRL din 18 iunie 2014 pînă la 25 octombrie 2014. În rest acțiunea a fost respinsă ca fiind tardivă. A fost încasată de la SC „LGVD-Grup” SRL în folosul statului taxa de stat în mărime de 637 lei.

Prima instanță, respingând pretențiile reclamantului cu privire la restabilirea la lucru și încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru ca tardive, a concluzionat că, reclamantul nu a prezentat nici o probă, care ar justifica omiterea termenului de depunere a cererii privind restabilirea la lucru și implicit achitarea salariului pentru absența forțată de la lucru.

Totodată, prima instanță, respingând pretenția reclamantului cu privire la repararea prejudiciului moral, a relevat că, reclamantul urma să prezinte probe, care să ateste atât existența, cât și întinderea prejudiciului moral în corespundere cu legislația muncii. Or, în cazul dat, doar existența temeiniciei restabilirii la locul de muncă ar constitui o condiție expres impusă de către legiuitor pentru recuperarea prejudiciului moral.

Prima instanță, încasând de la SC „LGVD-Grup” SRL în beneficiul lui Ion Lupu suma de 17900 lei, cu titlu de restanță la salariu, a reținut că, reclamantul a fost angajat în cadrul SC „LGVD-Grup” SRL în calitate de diriginte de șantier, iar la angajare, între părți a fost negociat și stabilit cuantumul salariului în mărime de 8000 lei lunar și adăugător 100 lei lunar pentru motorină și piese de schimb pentru automobilul de model Ford Tranzit, ce-i aparține și cu care a activat în folosul întreprinderii, în legătură cu deplasările în interes de serviciu.

De asemenea, prima instanță, obligând administratorul SC „LGVD-Grup” SRL să înscrie în carnetul de muncă al lui Ion Lupu mențiunile privind angajarea în calitate de diriginte de șantier în cadrul SC „LGVD-Grup” SRL din 18 iunie 2014 pînă la 25 octombrie 2014, a reținut că, în cadrul judecării cauzei a fost stabilit cu certitudine faptul aflării părților în relații de muncă în perioada enunțată, fapt care, în sensul art. 66 alin. (2) din Codul muncii, impune imperativ obligația de a înscrie în carnetul de muncă datele cu privire la activitatea de muncă a salariatului, în cazul de față, activitatea de muncă a lui Ion Lupu.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2016 a fost respins apelul declarat de către Ion Lupu și reprezentantul acestuia, avocatul Liliana Pantuș, a fost admis apelul declarat de către reprezentantul SC „LGVD-Grup” SRL, avocatul stagiar Diana Trohin, casată integral hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 05 octombrie 2016 a fost admis recursul declarat de către Ion Lupu, casată decizia instanței de apel și remisă cauza la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecători.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 31 martie 2017 au fost respinse apelurile declarate de către Ion Lupu și SC „LGVD-Grup” SRL și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 25 aprilie 2017, în termenul prevăzut de lege, Ion Lupu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și remiterea cauzei spre rejudecare în primă instanță.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu hotărârile judecătorești, deoarece instanțele judecătorești au încălcat normele de drept material.

Menționează că, nu au fost aplicate și respectate unele prevederi ocrotite și garantate de unele compartimente ale Codului muncii și, anume, de titlul III- contractul individual de muncă, titlul V - salarizarea și normarea muncii și titlul XII- jurisdicția muncii.

Susține că, nu au fost respectate și prevederile art. art. 349, 354 și 355 din Codul muncii.

La data de 22 iunie 2017, în termenul prevăzut de lege, reprezentantul SC „LGVD-Grup” SRL, avocatul Ștefan Balmuș a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată și ilegală.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile sunt inadmisibile din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a

comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile declarate de către Ion Lupu și reprezentantul SC „LGVD-Grup” SRL, avocatul Ștefan Balmuș nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recursuri nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito versus Republica Moldova, 10 iulie 2001, Meyer versus Germania, 22 martie 2016), pe când în recursurile declarate de către Ion Lupu și reprezentantul SC „LGVD-Grup” SRL, avocatul Ștefan Balmuș, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de către Ion Lupu și reprezentantul SC „LGVD-

Grup” SRL, avocatul Ștefan Balmuș ca inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursurile declarate de către Ion Lupu și reprezentantul Societății comerciale „LGVD-Grup” societate cu răspundere limitată, avocatul Ștefan Balmuș se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Luiza Gafton

Mariana Pitic